

APRENDRE A MIRAR, APRENDRE A CALLAR

ona a ona
pas a pas
dia a dia

sorra endins

El finestral de la meua habitació del carrer Nàpols, molt a prop del passeig Pujades, té una vista privilegiada de la Torre, seu de l'hotel Arts, que, rere el parc de la Ciutadella, s'alça majestuosa de la riba. El mar, implícit en la seva llum, és imminent però invisible.

He pres totes les fotos entre el 13 de març de 2011 i el 12 de març de 2012, sense restriccions horàries, quan m'he sentit atret per la visió de la Torre. Visió latent que, constato ara, es va revelar després de tretze anys cecs de veure-la sense mirar-la.

La sèrie, per tant, mostra el cicle solar complet de las quatre estacions amb la Torre com a presència i referent visual permanent, com a eix de llums i colors en mutació sense fi, de trànsits celestes d'aus, núvols, avions i helicòpters, del sol i de la lluna...

D'improvís, la Torre es va convertir en la meua catedral de Rouen. Si l'evocació de Monet resultava gairebé inevitable des del començament, aviat se li sumà la de Morandi (per la restricció combinatòria, equiparable a la seva taula). He pensat en ells sovint.

Després d'acumular quatre mil instantànies, obtingudes totes amb una Canon G11, la sèrie resultant de cent seixanta fotos –que prefereixo de vegades anomenar fotohaikus– es el fruit d'una meticulosa tria, sense alterar mai les imatges digitals de partença.

Aquest treball ha canviat la meua percepció de l'espai on visc. O millor dit, m'ha fet percebre molt *espaiament* el meu apartament urbà en el seu entorn natural. L'ha convertit en una cabana a la clariana del bosc, on resideix el pescador de cels.

L'arquitectura del meu cicle poètic *Euràsia / Transeurasia / Antartique (1978-2008)* és una construcció i una conquesta del silenci poètic. La Torre, la visió de la qual se m'ha brindat quan he estat capaç de mirar i callar, se n'erigeix en mutant *post scriptum*.

És sabut que la irrupció de la fotografia va trasbalsar la pintura i, en paral·lel, la irrupció del cine va trasbalsar el teatre. Amb tot, si bé s'admet l'impacte cinematogràfic en la novel·la, se segueix ignorant l'impacte fotogràfic en la poesia: una suplantació lírica?

Es contraposa la Torre, estàtica, al viatge? O la seva vista inesgotable esdevé un viatge cíclic incessant? Sigui a pols, sigui recolzant la càmera damunt l'ampit de la finestra, he obtingut les captures sense trípode. Hi ha, per tant, una acció visual i manual, corporal.

La Torre com a presència permanent en un espai, des d'un punt de mira amb zoom en una finestra concreta, la meua finestra preferida per a la Visió; com a referència de successos, és a dir, dels successius estats visuals que la transiten. Torre permanent.

Són molt rares les captures des d'altres punts de mira, localitzats sempre a l'edifici: la finestra del costat (a la dreta), la terrassa (a l'esquerra) o el terrat. Excepcions que confirmen la regla: les meves mans van fixant els enquadres des de la mateixa finestra.

La Torre, c'est moi. *Chanson de la plus haute tour* de Rimbaud. La torre partida pel llamp del Tarot: la Maison Dieu. Escala del cel. Torre de Babel? *Vita nuova* de Dante: Beatrice. Cos d'amor. Beatriz de la Torre. Receptivitat il·luminada. Miró.

La Torre com a aprenentatge. Aprendre a mirar amb deferència els escenaris que ens envolten per animar el teló de fons quotidià. Propiciar la Torre com a visió, com a actitud d'iniciació constant a tot allò que passa. En estat de ressonància i gràcia.

Fascinació d'escriptor per la plenitud incontestable de la foto, exempta de paraules, suficient per si mateixa, projectada a un present infinit, sense passat ni futur. Cada imatge és un "ara, aquí, així". Existencialisme i zen en una renovada actitud: visió.

És summament difícil valorar què s'ha fotografiat, triar les captures... La labor requereix hores i hores, revisions. És un camí de perfecció pacient i humil, en el qual les fotos interactuen, bo i condicionant-se, i articulen de mica en mica un corpus coherent.

Em considero un capturador d'imatges amb la mirada més o menys cultivada; un poeta que hi veu, un pescador de núvols pescat per la Fotografia. Vaig acabar a les seves xarxes quasi sense voler; tot guanyant graons de silenci per constel·lacions sense barana.

Ramon Dachs

Barcelona, 12 de març de 2012